

kaj je to pravzaprav čas in vsemir,
drugi na skrivaj po žepih nabira
ficke poslednje za golaž in pir.

Jutro šumi po zbujenem peronu,
dan je — ljudje spet na delo gredo.
Mi tu kot v temnem živinskem vagonu
bolni jetniki v neznano gremo.
Psuje čistilka nas, psuje natakark,
ven nas pometajo skupaj s smetmi —
koga kaj briga, zakaj tale Krakar
v uri tej čudni še tukaj čemi!

Koga kaj briga: ljudi ne, ne vlakov.
Vlaki vriskaje gredo svojo pot.
Kaj mar ljudem za zgubljene bedake,
ki ne vedo več ne kam in ne kod.
Mi več nikamor od tod ne vemo,
ko da naš vlak več nikamor ne pelje,
nas le morda kdaj na tračnicah zmelje
trudne do smrti življenja kolo.

HVALA, DRAGA

Lojze Krakar

Živel sem dolge dni na dnu temnice
in nič več štel ne ur ne temnih dni,
odvadil se človeške govornice
in skoraj že umrle so oči,
pošla je vera, da še kdaj to mine
in še za smrt bilo ni več moči —
potem nenadno neki dan v temine
gomile moje si stopila ti.

Kot igle je v oči že oslepele
zabodel svoje žarke sončni dan,
da zaječal sem kot zadet od strele,
oči zakril si in te pahnil stran.

Zbal sem se, da bom moral spet živeti
in znova preživeti vse hudo —
rokó si mi podala v temni kleti
in šla počasi z mano na svetló.

In glej, še vse bilo je kot nekoč!
Jaz pa sem mislil, da je luč umrla
in da že zdavnaj moja črna noč
je po vsej zemlji krila razprostrla,
zato ustavil sem korak pred vrati,
da bi pogledal, če si človek res —
nasmehnila si se in v tvojih zlatih
očeh takrat sem videl žar nebes.

Poiem je to minilo. Šla si z mano
človeku človek čez ta pisan svet.
In to bilo je dosti. Še neznano.
In noč je noč in dan, glej, dan je spet.
Nekoč sem si v življenju več obetal,
a tistega, kar jaz sem želel, ni.
To, kar je zdaj, je več. Največ na svetu:
preprosta, tiha sreča dveh ljudi.

ZIMSKA NEDELJA V VARŠAVI

Lojze Krakar

In spet je, kamor stopiš, mrzli led,
v ledeni led zakameneli svet.

Ljudje ta čas smo in te čudne čase
zariti kakor polži slednji zase
globoko s sabo v svoj samotni kot;
kdor zdaj še misli kaj, ta misli nase
in vidi le še svojo ozko pot,
da mu ne zdrsne kje in kje ne vda se.

Kak čuden dan in kakšen pukljast čas!